

## Priča o vježbenici

Dalia, Litva Zovem se Dalia i dolazim iz mjesta Alytus, malenog gradića u Litvi. Kao tinejdžerica sam otkrila poruku svetog Josemarije o svetosti usred svijeta. Ali godinama kasnije, Bog je učinio da sve to još jasnije vidim.

19.09.2013.

„Koliko ima puteva prema Bogu?“ „Onoliko koliko ima ljudi.“ (Joseph Ratzinger, *Sol zemlje*, San Francisco: Ignatius Press, 1997., str. 32).

Kao tinejdžerica sam otkrila poruku svetog Josemarije o svetosti usred svijeta. Ali godinama kasnije, Bog je učinio da sve to još jasnije vidim. Odrasla sam u malenom gradiću Alytus okruženom šumama i jezerima, u pokrajini Dzukija u jugozapadnom dijelu Litve. Imam sestru i brata blizanca. Još od malena su nas mama i baka učile vjeru i usprkos poteškoćama osiguravale su da svake nedjelje možemo na Misu. To je značilo hodati tri kilometra da bi uhvatili autobus i vozili se još 17 kilometara. Bilo je to u sovjetsko doba kada je režim progonio vjernike, te je izdavanje ili čitanje vjerskih knjiga bilo zabranjeno. Usprkos svemu tome, neki su ljudi riskirali svoje živote da bi održali vjeru. Sjećam se kako su mamine prijateljice s vremena na vrijeme dolazile k nama s duhovnim knjigama i molitvenicima, ilegalno otisnutim ili rukom prepisanim. Zadržavali smo ih tek toliko dugo

koliko nam je trebalo da ih  
pročitamo.

Negdje između 1982.i 1985.godine  
netko nam je donio knjigu u kojoj su  
bile zapisane točke iz knjige svetog  
Josemarije *Put* na litvanskom.

Potpuno smo na nju zaboravili sve do  
prošlog ljeta kada sam, sređivajući  
majčine stvari, naletjela na jednu  
vježbenicu gdje je moja sestra Rima  
napisala kratku bilješku o autoru i  
prepisala točke iz *Put*a od broja 437  
do broja 699. Bila sam presretna  
ponovo čitajući te ideje koje su mi  
sada toliko bliske i koje toliko volim.  
Tijekom tih godina nismo ništa znali  
o Opusu Dei; nismo znali tko je bio  
Josemaria Escriva de Balaguer, ali  
smo na neki način postali članovi te  
obitelji. Zaista, moja nas je majka  
uvijek podsjećala kako je, u tim  
teškim komunističkim godinama,  
ona prilično sigurna da je svaka  
osoba pozvana na svetost.

Godinama kasnije upoznala sam Opus Dei. Živjela sam u glavnom gradu Litve, Vilnius, i preko svoje sam nećakinje Justine prvi put otišla u centar Opusa Dei. Sjećam se kako su ljudi tamo bili sretni, ljubazni i kako su iskazivali dobrodošlicu i sjećam se koliki je utisak na mene imalo vidjeti ljude koji zaista žive kršćansku vjeru koju ispovijedaju. Ali do grla sam bila u poslu i još sam učila za daljnje kvalifikacije, tako da Centar nisam pohađala redovito.

Nedugo nakon toga mom je petnaestogodišnjem nećaku dijagnosticirana leukemija. Bio je to veliki šok za sve nas. Svi smo se udružili kako bi omogućili da ga pregledaju najveći stručnjaci. Također smo se utekli i nadnaravnim sredstvima: jako je mnogo ljudi molilo za njegovo ozdravljenje. Nekoliko dana prije 26.lipnja 2009.godine, liječnici su izjavili da je

leukemija nestala i da može nastaviti s uobičajenim životom.

Mislim da je Bog iskoristio te okolnosti kako bi me protresao te sam se odlučila vratiti kršćanskim formacijskim aktivnostima u centar Opusa Dei.

Međutim, priča ovdje ne završava. Bila sam i još uvijek jesam jako zahvalna za sve što primam i želim da puno drugih ljudi upozna svetog Josemariju, njegov život i poruku. Uskoro smo počeli redovito putovati u moj rodni grad, Alytus, i tamo smo organizirali prvu aktivnost. Nekim sam prijateljicama predložila da bi se mogle sastajati jednom mjesečno kako bi zajedno dublje istraživali teme vezane za vjeru i prijateljstvo. Svidjela im se ideja i dogovorile smo se početi sljedećeg mjeseca. Taj sam put sa sobom pvela i prijateljicu (također Daliu), ona je glumica. Pripremila sam komentar

propovijedi iz *Prijatelja Božjih*, a Dalia je mislila na drugi tekst koji bi mogla pročitati. Iznajmili smo malenu dvoranu i došlo je trinaest ljudi – oni od mjeseca prije i njihove prijateljice. Bile su jako zainteresirane i molile su nas da pričamo o kršćanskim vrijednostima. .

Također smo započele i duhovne obnove jednom mjesečno. Prve su održane u lipnju u crkvi Anđela Čuvara. Budući da je župnik nedjelju prije najavio, došlo je mnogo ljudi. Uzele smo nekoliko knjiga svetog Josmearije. U trenutku su nestale i obećale smo doći s više njih sljedeći put. Jedna od žena koja je došla, Grazina, rekla nam je da ima molitvenu karticu blaženog Josemarije (tada je bio blaženi) još od svoje desete godine i da često moli po njegovom zagovoru, iako ništa drugo o njemu nije znala.

U ovoj Godini vjere dali smo čitavu seriju predavanja o istinama vjere. Očarava me plodnost sjemena kojeg su posijale riječi svetog Josemarije otkrivene u jednoj vježbenici od prije trideset godina.

---

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
hr-hr/article/prica-o-vjezbenici/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prica-o-vjezbenici/)  
(21.03.2026.)